

GAZETA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

Anul XIX-Nr. 926

EDITATĂ DE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI COMITETUL UNIUNII SINDICATELOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURĂ

Vineri 22 dec. 1967

4 pag. 25 bani

Clopoțelul
școlii
se mută
în refrenul
plugușorului

Pe nesimțite clopoțelul școlii se mută în refrenul plugușorului. El aburește glasuri de colindători, iar stelele nopților gerose îl învâdă pentru norocul de a da clinchet aproape de sufletul oamenilor.

O vreme, parcă însuși clopoțelul școlii doarme printre mere și nuci, printre portocale și globuri frumoase colorate. O vreme, școala rămâne ca o cetate de vis în care ninge.

Dar liniștea ei, la anume ceasuri, se însuflește iar de larva copiilor care pregătesc serbări, se joacă în zăpadă, se iau la întrecere cu săniuțele sau cu patinele.

Este, această vacanță, vremea jocurilor, a sportului. Dar este și vremea lecturilor, vremea frecvențării spectacolelor, vremea plimbărilor. Și mai ales, este vremea excursiilor, a drumețiilor. O vizită la marile uzine ale Hunedoarei, la Casa muzeu Octavian Goga, la monumentul istoric numit peste mări și țări minunea Varoneșului, înseamnă o minunată îndelungare de vacanță. În excursii și drumeții munții par mai falnici, văile par mai desăsurate, brazii din culme se umplu de scîlpirile închipuite ca mii de globuri solare, iar apele sînt parcă pa-loșe făioase, culcate de sute de mii de ani pe același pămînt.

Privind acestea nesemnate frumuseți, ochii copiilor văd aievea și legendare figuri de eroi din balade, și domnitori viteji, și ostrii milenare pe aceste meleaguri românești, dar și efervescența creatoare a zilelor noastre, tot ce înfăptuim acum și visăm pentru viitor.

Totul este să alegem dintre altele înfăptuirii, și să le arătăm copiilor în zilele când clopoțelul școlii parcă doarme printre mere și nuci și globuri strălucitoare.

VICTORIA ANA TĂUȘAN

„Învățătorilor și profesorilor, tuturor slujitorilor școlii partidul le-a încredințat sarcina de onoare de a instrui și educa generațiile viitorului, pe continuatorii vastei opere destinate prosperității și înfloririi patriei“.

(Din Hotărârea adoptată de C.C. al P.C.R. în Plenara din 29 noiembrie — 1 decembrie a.c. „cu privire la sarcinile organizațiilor de partid, de stat și obștești, ale U.T.C., pentru îmbunătățirea muncii educative în rîndul tineretului“).

EDUCAȚIA TINERETULUI ÎNTR-O LUME CU ÎNALTE CERINȚE

Recenta Hotărâre a Comitetului Central al Partidului Comunist Român cu privire la îmbunătățirea educației tineretului este pentru specialiștii în pedagogie, ca și pentru toate cadrele didactice, un prilej de a medita cu profunzime la problematica și, îndeosebi, la căile concrete ce trebuie urmate în vasta acțiune de pregătire a tinerei generații pentru integrarea eficientă în viața unei societăți extrem de dinamice, cu perspective atât de frumoase, dar și cu exigențe atât de mari.

În epoca și în societatea noastră a devenit o convingere adevărată că acțiunea educațională bine organizată și bine înfăptuită este cea mai rentabilă investiție, constituind o garanție a progresului social. Ca educatori avem datoria să găsim la toate implicățiile adevărului, exprimat lapidar în Hotărâre, că de creșterea, pregătirea și munca tineretului depinde însuși viitorul națiunii. Acest fapt impune, așa cum subliniază Hotărârea, „sporirea preocupărilor tuturor celor chemați să contribuie la formarea tinerei generații, astfel ca aceasta, ducînd mai departe ceea ce se înfăptuiește azi, să adauge noi și durabile realizări edificiiului socialist, să contribuie la înfăptuirea comunismului în patria noastră“.

În mod practic, educația tineretului este educație pentru viitor, iar viitorul nu trebuie așteptat, ci anticipat, prefigurat și construit. Fiecare adolescent și tînar trebuie ajutat să-și proiecteze cutezător personalitatea, pe baza unei juste evaluări a propriilor posibilități; fiecare trebuie să dobîndească formația necesară muncii și creației într-o lume mobilă, receptivă față de nou și orientată spre viitor. Iată deci o nouă sarcină care apare cu o insistență deosebită în fața cadrelor didactice: accentuarea caracterului prospectiv al educației.

Pentru a fi temeinică și realistă, pentru a furniza tînarului criterii juste de autoevaluare și de orientare, educația pentru viitor trebuie să caute sprijin în trecut; de aici, nevoia de a înmoda mereu firul tradițiilor, pentru a-și face conștienței pe tinerii de valorile pe care le-au moștenit și de nesfîrșitul efort uman care le-a produs și le-a apărut, pentru a-și ajuta să descopere continuitatea năzuințelor poporului spre dreptate și adevăr, să înțeleagă semnificația și valoarea bunurilor spirituale și materiale provenite din timpuri mai îndepărtate sau mai apropiate. Cultivarea receptivității și a dragostei față de tradițiile și valorile patriei se înfășează astfel ca o componentă integrantă, deopotrivă în educația pentru viitor și în educația patriotică.

Deosebit de pregnantă este, în Hotărârea C.C. al P.C.R., ideea că educația tineretului trebuie să fie multilaterală și armonioasă, deci bogată în sensuri

și componente și, în același timp, unificată de un ideal umanist înalt, cu putere de polarizare a energiilor și aspirațiilor. Prin structura și direcțiile ei mari educația este și se impune să fie unitară, asigurînd orientarea și integrarea socială a tineretului în perspectiva idealului socialist și a exigențelor societății moderne. Prin multitudinea aptitudinilor și intereselor culturale ale tinerilor, ca și prin culoarea specifică introdusă în procesul educațional de aspirațiile lor individuale, educația se diversifică. Cu alte cuvinte, în școala tinerii se formează și, în același timp, se exprimă pe ei înșiși. Și însușesc cultura generală cu bogății și de sensuri și, totodată, își manifestă preferințele și interesele, se maturizează pentru a se integra în viața socială ca individualități formate.

Acest proces de lungă durată și deosebit de complex presupune o căluzire competentă și o coordonare perfectă. Pe de o parte, pregătirea se cere dozată și diferențiată de la o vîrstă la alta, de la un an la altul; pe de altă parte, este necesar să se asigure armonia formației multilaterale a tineretului. Or, coordonarea procesului de educare multilaterală a tineretului nu poate fi determinată numai prin acte normative, ci trebuie să fie înfăptuită, mereu și în mod diferențiat, în fiecare școală. Este de aceea profund semnificativă prevederea Hotărîrii C.C. al P.C.R. care stabilește că rolul hotărîtor în pregătirea și educarea tineretului revine școlii, cadrelor didactice. „Învățătorilor și profesorilor, tuturor slujitorilor școlii — subliniază Hotărârea — partidul le-a încredințat sarcina de onoare de a instrui și educa generațiile viitorului, pe continuatorii vastei opere destinate prosperității și înfloririi patriei“.

Școala, ca instituție educativă specializată, care organizează, desfășoară și dirijează procesul instructiv-educativ, care dispune de corpul de pedagogi, de experiență educativă și de un sistem de mijloace și forme de activitate didactică și extradidactică, este în primul rînd chemată să asigure perspectiva, varietatea și eficacitatea educației tineretului. Acest vast proces reprezintă o operă de colaborare și de interferență, angajînd diferite instituții culturale și situiînd pe cei educați atît în postura de elevi participanți la procesul de învățămînt, cit și în aceea de individualități îndemnate să se exprime și să se afirme prin activități libere (cercuri, concursuri, cenacluri, întreceri sportive etc.), care au loc atît în perioada cursurilor, cit și în timpul vacanțelor. Tocmai de aceea, el are nevoie de un coordonator competent, care nu poate fi altul decît școala.

Una dintre prevederile Hotărîrii care deschide o nouă perspectivă, creînd totodată noi obligații cercetătorilor, este înființarea unui centru de cercetări pentru problemele tineretului, format din cadre de specialitate, sociologi, pedagogi și psihologi cu îndelungată activitate științifică și educativă, care să inițieze anchete și studii referitoare la munca și viața tineretului, să recomande forme și metode de muncă noi, să generalizeze experiența pozitivă.

Mai întii, tineretul trebuie cit mai temeinic și mai exact cunoscut și studiat. Ce crede și ce așteaptă tineretul de la profesiune, de la familie, de la societate? Cum concepe el iubirea și prietenia, cum citește literatura beletristică, cum recepționează mesajul artistic, cum și de ce caută înfîlîmirea cu muzica sau cu frumusețile naturii? Toate acestea reprezintă teme care cad în aria cercetării științifice. Nu aduîndu-le cerințe și stabilind forme de activitate, ci tinerii însiși trebuie studiați și cunoscuți și, pe această bază, educați. Orice procedee superficială, care nu pleacă de la realitate, de la ceea ce este în realitate tineretul, are o slabă putere de înmîrire, luncă pe alături de viața interioară a celor educați, puînd produce un dezechilibru între educați și educatori.

În al doilea rînd, cercetarea științifică va putea produce sistemul de lucrări cu caracter teoretic-aplicativ necesar tuturor celor angajați în frumosa, dar dificilă operă pe care o constituie educarea tineretului. Sint necesare o „Psiho-pedagogie a adolescenței“ și o „Psiho-pedagogie a tineretului“, concepute din punctul de vedere al trebuințelor educativului. Sint de asemenea de mult așteptate lucrările de metodică a educației tineretului, ca și biografiile formative, antologiile de texte pe teme etice și estetice. Nu trebuie să înfrize elaborarea sistemului de lucrări cerut de orientarea școlară și profesională a elevilor, unele adresate educativilor, altele, deopotrivă educativilor și elevilor (monografiile de prezentare a profesiunilor, albume, filme, culogeri de texte etc.).

Partidul a încredințat școlii rolul hotărîtor în educarea tineretului pentru viitor, pentru ziua de mîine a țării. Muncind împreună cu familia, cu Uniunea Tineretului Comunist, să facem totul pentru a ne îndeplini la cel mai înalt nivel creator această datorie de mare răspundere față de partid, față de întreaga noastră societate.

GEORGE VAIDEANU
directorul Institutului de științe pedagogice

Sesiunea Institutului de științe pedagogice

Joi, 21 decembrie a.c., în sala de festivități a Liceului „Nicolae Bălcescu“ din București s-au deschis lucrările celei de a VI-a sesiuni științifice a Institutului de științe pedagogice. La ședința de deschidere au participat acad. prof. Ștefan Bălan, ministrul învățămîntului, conf. univ. Traian Pop, adjunct al ministrului învățămîntului, prof. Ion Păduraru, din partea secției Învățămînt a C.C. al P.C.R., Onița Gligor, vicepreședinte a Uniunii Sindicatelor din instituțiile de învățămînt și cultură, prof. univ. dr. docent Stanciu Stoian, membru corespondent al Academiei, consilier în Ministerul Învățămîntului, șefi ai catedrelor de pedagogie de la universități și instituțiile pedagogice, cercetători în domeniul pedagogiei, psihologiei, sociologiei, cadre didactice din învățămîntul universitar și de cultură generală etc.

Lucrările sesiunii au fost deschise de conf. univ. George Vaideanu, director al Institutului de științe pedagogice. În continuare a luat cuvîntul conf. univ. Traian Pop, adjunct al ministrului învățămîntului care, după ce a făcut o scurtă trecere în revistă a realizărilor dobîndite pînă în prezent în domeniul cercetării pedagogice, a subliniat necesitatea ca în viitor acestea să fie orientate într-o mai largă măsură spre elaborarea unor lucrări fundamentale, de mare amploare, care să abordeze problemele cele mai importante ale dezvoltării culturii pedagogice din țara noastră.

Prof. univ. dr. docent Dimitrie Todoran, președintele Consiliului științific al Institutului de științe pedagogice, a prezentat o dare de seamă în care, după un scurt istoric privind evoluția gîndirii pedagogice din țara noastră, a apreciat valoarea rezultatelor obținute pînă în prezent în domeniul muncii de cercetare desfășurate de Institutul de științe pedagogice și s-a referit la sarcinile de viitor ale acestuia, subliniind necesitatea de a se elabora un plan de cercetare orientat spre teme majore care, imbinînd organic cercetarea fundamentală cu cea aplicativă, să asigure ridicarea pedagogiei românești la nivelul cercetărilor mondiale.

Lucrările sesiunii se desfășoară în continuare pe secții dezbătînd comunicări referitoare la bazele teoretice și metodologice ale pedagogiei, organizarea și eficiența social-economică a învățămîntului, pedagogia comparată, cibernetica și procesul de învățămînt, la planurile, programele și manualele pentru studiul științelor umaniste, științelor realiste-științifice și limbilor străine, la sociologia educației, teoria și practica activităților pionieresti și extrascolare, istoria dezvoltării învățămîntului în România, orientarea școlară și profesională etc.

ENTUZIAȘTII

1947 — 1967

În strălucitul bilanț de înnoiri și mărețe realizări pe care ziua Republicii îl înscrie în cartea istoriei, aportul învățătorilor și profesorilor este bine marcat. Pe tărîmul instructivității și educației tinerelor generații, ca și în vasta acțiune de culturalizare, prezența lor este o permanentă față de alt-tarului socialist.

În povești se vorbește de acele cheie fermecată care deschide orice locaș cînd rostești o formulă magică. Zilele acestea am trăit momente de reală transpunere a ideii în practica pedagogică. Am înțeles magicieni care știu să bată la poarta sufletului copilăriei cu ușurința acului fresc și chezușă deplîmului succes. De-a lungul unei verticale coborîte pe harta Olteniei

de sub poalele Vilcanului și pînă la apele înnoiburate ale Dunării, am străbătut tărîmul unor experiențe educative de înaltă valoare.

Pe valea Jaleșului, comuna Arșani își răsfășă frumusețea „pe fir de baladă“. Aici folclorul și-a găsit sălaș în chiar inima școlii. Numeroase vestigii etnografice au fost adunate de copii într-un muzeu al lor, mărturie a cinstirii strămoșilor. Documente vechi, atestînd apartenența satului la diferite borie, acte de vînzări și cumpărări ce reflectă crude realități sociale, bucoane și monezi din vremea haiducilor, fotografii din veacul trecut, cîntec și povești culese de la bătrîni, iată doar cîteva documente în care profesorul Grigore Pupăză a stimulat copiii să strîngă

din poduri arhaice tot ce ar fi amenințat de îrosire și de carii vremii. Prins în mrejele pasiunii de colecționer, pionierul Ion Bucoi din clasa a IV-a și-a rînduit un muzeu propriu, „într-o cămară la bu-nicu“.

Ca o replică dată acestei preocupări genjene, în raionul vecin, la Săcelu-Gilort, într-o veche culă s-au pus bazele unui muzeu cu mai multe secții. Profesorul Dumitru Priescu a scotocit cu copiii satul în lung și în lat, ba a mai răscolit și pămîntul, scoapînd la iveală importante relicve arheologice. O secție a muzeului reprezintă vîntoarea în pădure și pe ape (pascutul), alta e consacrată vetei țărănești, în jurul căreia parcă așteptă să pice din cliță în cliță haiducii

lui Iancu Jianu. Bani de toate vîrstele și felurile au rămas pe masa săraucului de la acești oaspeți care nu bănuiau poate că în zilele noastre copii vor descifra în efigia lor istoria urgisitelor vremi de odinioară.

La Tirgu Jiu am văzut niște case din chibrituri pe care le poate învidia orice machetator al grandioaselor noastre construcții. Cu finețea muncii unui ceasornicar, cu migala giuvaergului și calculul precis al inginerului, din mințile copiilor însoșiți la cercul de construcții condus de tovarășul Ion Buleac, pîrînte al unui elev din

PATIȚA SILVESTRU

(Continuare în pag. a 3-a)

● Zilele acestea, în școlile din întreaga țară au loc numeroase manifestări consacrate celei de-a XX-a aniversări a Republicii. Pentru această mare sărbătoare a poporului elevii pregătesc, sub conducerea cadrelor didactice, serbări, simpozion, seri de poezie și cîntec, concursuri sportive, înfîlîmirea cu diferite personalități din viața social-politică și culturală a țării.

● Numeroși elevi ai liceelor și școlilor profesionale din Craiova au participat recent la o înfîlîmire cu primul secretar al Comitetului regional al P.C.R., Gheorghe Petrescu, care le-a vorbit despre succesele obținute de poporul nos-

tru, de oamenii muncii din Oltenia, în cei 20 de ani de Republică, precum și despre sarcinile ce revin tineretului în lumina documentelor recente ale învățămîntului, P.C.R. și ale Conferinței Naționale a Partidului.

● Consiliul Organizației Pionierilor din raionul Gilort a inițiat în cinstea zilei de 30 Decembrie o stafetă-album care este purtată de delegații de pionieri în toate școlile și unitățile de pionieri ale raionului. În album sînt consemnate cele mai frumoase și interesante sufiumi pionieresti închinăte aniversării Republicii, precum și numeroase producții literare, create sau culese de pionieri, în care este cîntată Republica.

● Formațiile artistice ale pionierilor din orașul Cărlărești pregătesc, pentru festivitățile ce vor avea loc în ziua de 30 Decembrie, cîntec și poezii despre Republică, jocuri populare, scenete etc. Formațiile sportive și-au propus să organizeze, în cinstea aniversării Republicii, numeroase întreceri sportive, precum și un frumos program de gimnastică artistică.

● „Viitorul de ieri — un pasionant prezent“ s-a intitulat simpozionul organizat de curînd în sala de festivități a Sfatului popular al orașului Oradea. La simpozion au participat numeroși profesori și învățători din școlile orădene.

CENTENARE

La Liceul „George Bacovia” din Bacău

O evocare cu multiple sensuri educative

Într-o atmosferă plină de căldură a avut loc, la sfârșitul săptămânii trecute, festivitatea sărbătoririi centenarului Liceului „George Bacovia” din Bacău. Organizatorii festivităților, gazdele, ca și marele număr de oaspeți, au dat sărbătorii caracterul unei evocări cu multiple sensuri educative.

Cu emoție au ascultat toți cei prezenți cuvintele profesorului emerit Petre Popescu, directorul liceului, care a înfățișat principalele momente din istoria școlii, ilustrând exuberanța pe care a luat-o ea în ultimii 100 de ani, contribuția pe care o aduce astăzi la munca amplă în care se află angajată populația noastră.

Primii dascăli ai școlii, Ștefan Costandache, Nicolae Corivan și Ion Chiru, au dat școlii, încă din primii ei ani de existență, prestigiul unui adevărat focar de cultură. În 1889 a lucrat aici, predând limba franceză, poetul Gr. H. Graedea, despre care G. Călinescu avea să spună mai târziu că a contribuit cu mijloace epice la demascarea monstruoasă a coaliției. Și Garabet Ibrăileanu a ilustrat, prin activitatea sa, anele liceului. Profesor de limba și literatura română, Ibrăileanu a rămas în amintirea elevilor lui ca un om de vastă și excepțională cultură, de o modestie curcioasă, de un mare devotament față de misiunea lui.

Foști elevi ai școlii își aduc bine aminte și de Panait Topliceanu, profesor de o deosebită măiestrie pedagogică. Vorbind despre el în monografia închinată lui George Bacovia, Agatha Grigorescu-Bacovia scrie: „Îl rămăsesse adică înlăpăite în memorie minunatele interpretări ale lui Topliceanu din „Metamorfozele” lui Ovidiu, „Tristele” și „Ponticele” aceluiași autor, ce l-au lăsat să citească până la bătrânețe tratatele sau manualele de mitologie. Admira mult muzicalitatea și perfecțiunea cu care scanda marșul său „Eneida” lui Virgiliu, „De verum naturae” a lui Lucretiu, „Odele” și „Epocele” lui Horațiu sau poeziile lui Catul și epigramele lui Juvenal”.

În liceul băcăuan există o deosebită de frumoașă tradiție a predării istoriei. Referindu-se la aceasta, prof. ing. Constantin Avram, membru corespondent al Academiei, fost elev al școlii, l-a evocat cu căldură pe profesorul de istorie D. D. Patrascu: „Parcă-l văd, figură blândă și visătoare, vorbindu-ne cu elan despre epoci ce tapetează și cameni aleși. Stilul său, cu reluări de idei, de cuvinte, încălzit de patos și modulul cu accente în glas, imprimă în mintea noastră imaginea istorice... Da, el trăia istoria. Nu pot uita atmosfera de comunicativitate, care

înlesnea înțelegerea lecțiilor și lega pe profesor de elevii lui”.

Un excepțional profesor de istorie a fost și I. Alecu, evocat de mulți participanți la festivitate. „Lecțiile lui — își amintește profesorul universitar Vladimir Hanga din Cluj — întodeuna meticuloase prețuite, se ridicau la un înalt nivel științific. Pe de altă parte, felul său de a înțelege rostul istoriei a avut o mare influență educativă asupra noastră, înfrâindu-ne exigența față de noi înșine”.

Cu pioșenie au fost amintite, de asemenea, chipurile lui Alexandru Densusianu, Lascăr Venamin, Gheorghe Gavrilescu datorită cărora s-a creat în școală o atmosferă de seriozitate și pasiune pentru învățare, pe deplin compatibilă cu exuberanța și veselia tinereții.

Sub influența acestor neuitați profesori, ca și a altora, ca Al. Klug, profesor de elină și germană, P. Radu, care a predat literatura română, H. Ionescu, profesor de limba latină, naturalistul Gh. Botezatu, geografii I. Stoian, Emil Tudor, profesor de fizică, fizicianul Leonida Dumitrescu, profesorul de matematică I. Glodaru sau George Ionescu, profesor de franceză, au crescut, generație după generație, cetățeni de nădejde ai țării.

Pentru actualii profesori, ca și pentru elevii școlii, a avut un înțeles profund căldura cu care au fost evocate figurile proeminente de dascăli care au slujit liceul în decursul existenței sale și ale căror strădăni se identifică și se împlinesc în marele edificiu al înălțurii patriei.

La festivitatea sărbătoririi centenarului Liceului „George Bacovia” au avut ca de urmare de salut tov. Iosif Ichim, prim secretar al comitetului regional P.C.R., Al. Bojin, director general adjunct în Ministerul Învățământului, Floarea Ispas, secretar al C. C. al U.T.C.

La adunarea festivă participanții au adoptat textul unei telegramme adresată C. C. al P.C.R., tovarășului Nicolae Ceaușescu, în care se exprimă angajamentul de a munci neobosit pentru îndeplinirea sarcinilor trasate de Conferința Națională a Partidului, în numele fericiții și progresului patriei noastre socialiste.

La încheierea festivității a avut loc un program artistic, prezentat de elevii liceului, după care a urmat dezvelirea unei plăci comemorative și a unui bust al lui George Bacovia. A avut loc, cu același prilej, deschiderea unei expoziții care prezintă principalele aspecte legate de munca profesorilor și a elevilor liceului în decursul existenței sale.

C. RADOI

În laboratorul de fizică al Liceului „Ion Slavici” din Pancu

ÎN DEZBATEREA CONFERINTELOR SINDICALE

Perfecționarea profesională și profilul moral propriu educatorului

Participarea mai eficientă la îmbunătățirea conținutului activității de pregătire și perfecționare a cadrelor didactice, cultivarea spiritului de răspundere și creșterea gradului de participare conștientă la acțiunile menite să sporască potențialul și eficiența muncii didactice, educative și de cercetare științifică constituie două dintre trăsăturile definitorii ale activității sindicatului de învățământ din orașul Timișoara, marcate clar în dezbaterile conferinței desfășurate recent în cadrul acestui sindicat. Alături de ele s-a relevat, altă în darea de seamă — prezentată de învâmtătoarea emerită Maria Petrascu, președinta comitetului — cit și în discuțiile purtate la conferință faptul că s-a acordat o atenție sporită dezvoltării trăsăturilor morale și civice care definesc personalitatea educatorului și îmbunătățirea condițiilor de muncă și de viață ale membrilor sindicatului.

Numerosi participanți la conferință — printre care prof. Dumitru Dîmărescu, directorul Liceului nr. 4 prof. Ștefa Tomșa de la Liceul nr. 7, Constantin Grucescu, de la I.P.C.D.-Timișoara, Tiberiu Iancu, șeful secției de învățământ a orașului, prof. Elvira Bîtea de la

Liceul nr. 10, prof. Ion Alexandrescu de la Școala sportivă de elevi și alții) au confirmat în unanimitate aportul sporit al sindicatului la perfecționarea activității în învățământ, la ridicarea nivelului muncii fiecărui membru al corpului didactic în parte. S-a subliniat, totodată, că reprezentanții sindicatului, sub conducerea organizațiilor de partid, au participat activ la pregătirea deschiderii anului școlar, la strădaniile colective orientate spre asigurarea unei depănări și efective școlare, spre întărirea bazei materiale necesare bunei desfășurări a procesului de învățământ.

Conferința a relevat contribuția comitetului sindicatului și a birourilor grupurilor sindicale la încadrarea dirigintilor, la repartizarea echitabilă a sarcinilor obștești, la întocmirea timp a orarelor, precum și efectele pozitive ale acestor acțiuni asupra procesului instructiv-educativ. S-a evidențiat de asemenea sprijinul prețios acordat comitetului metodic, care au reușit în acest an să antreneze un număr însemnat de cadre didactice în efectuarea unor studii și cercetări științifice colective. Pe această linie se înscrie activitatea meritorie desfășu-

rată de colectivul didactic al Liceului nr. 3, în cadrul căruia s-a organizat o sesiune de comunicări științifice. S-a făcut totodată propunerea ca organele sindicale din școli să se preocupe de asigurarea unor condiții bune de lucru pentru cei ce au preocupări de cercetare și să ajute la difuzarea rezultatelor și concluziilor obținute de ei în rândul tuturor cadrelor didactice, pentru ridicarea generală a nivelului muncii acestora.

În sprijinul acțiunilor de modernizare a învățământului, comitetul sindicatului, în colaborare cu secția de învățământ, a organizat un ciclu de expuneri și demonstrații privind folosirea mijloacelor moderne audiovizuale și a sprijinit organizarea filmotecii școlare pe oraș. Ca urmare a măsurilor luate, în prezent se fac simțite preocupările soarte de modernizare a predării la numeroase școli generale, precum și în unele unități din învățământul prescolar. Folosirea mijloacelor și tehnicilor moderne în predare a devenit totodată obiectul cercetării unor profesori care își pregătesc lucrările pentru examenele de grad. Sprijinindu-i în această direcție, comitetul sindicatului și birourile grupelor

sindicale s-au îngrijit să le asigure condiții bune de studiu, eliberându-le de unele sarcini extradidactice, organizând consultații și punându-le la dispoziție, prin bibliotecă, materialele bibliografice necesare. Rezultat concret al acestor preocupări este faptul că în ultimii doi ani în orașul Timișoara au obținut gradul II 184 educatoare, învățători și profesori, iar gradul I un număr de 30 membri ai corpului didactic. Există astăzi în oraș școli unde peste 60 la sută din personalul didactic a obținut gradele II și I. Sporindu-și mereu preocupările legate de perfecționarea cadrelor didactice, comitetul sindicatului și-a propus să strângă pe viitor legăturile de colaborare cu sindicatele de la I.P.C.D. și universitate pentru organizarea unor cursuri săptămânale de pregătire pe specialități.

Discuțiile din cadrul conferinței au relevat, în spirit critic, insuficiența preocupărilor a sindicatului pentru ridicarea conștiinței profesionale a membrilor corpului didactic. S-a cerut ca noul comitet al sindicatului să înscrie, printre principalele sale sarcini, împlinirea preocupărilor orientate spre perfecționarea profesională cu desăvârșire

rea trăsăturilor ce conturează profilul moral propriu educatorului, privite ca două laturi inseparabile, ce se condiționează reciproc.

Analizând ansamblul activității desfășurate de comitet, metodele folosite și eficiența acestora, conferința a subliniat necesitatea îmbunătățirii stilului de muncă al comitetului pentru sprijinirea mai substanțială a celor peste 80 de grupe sindicale a căror muncă o coordonează. S-a recomandat, în această privință, inițierea unor schimburi de experiență între grupurile sindicale și promovarea unor forme superioare de propagare a cunoștințelor științifico-pedagogice, prin intensificarea colaborării cu sindicatele din instituțiile de învățământ superior.

Conferința a ales ca membri ai comitetului sindicatului dascăli devotați intereselor școlii, neobștii activiști. Nou comitet, care are în frunte tot neobștii toarea emerită Maria Petrascu, și-a arătat hotărârea de a aduce cu cinste la îndeplinire sarcinile ce i-au fost încredințate.

ELENA COJAN

membră în Biroul Executiv al Comitetului Uniunii Sindicatelor din instituțiile de învățământ și cultură

La Școala generală nr. 80 din Capitală

Continuatorii unor înalte tradiții

O altă festivitate, de data aceasta în București, a marcat trecerea într-al doilea veac de existență a Școlii generale nr. 80 din raionul Tudor Vladimirescu.

Pe o sală de ani în urmă, în preajma minșării Radu Vodă își începea cursurile, într-o singură încăperere, „Școala cursurală nr. 3 din curtea albastră”. Sub îndrumarea primului ei profesor, P. Fundescu, 78 de elevi au început să învețe carte. Școala și-a schimbat apoi în câteva rânduri locașul, din 1910 stabilindu-se la Interzicerea Căii Duceștilor cu șoseaua Mihai Bravu, într-o clădire care cu timpul avea să crească, să se dezvolte, devenind azi un impunător edificiu cu 12 săli de clasă, laborator, sală de festivități, bibliotecă, atelier, cabinet medical și cabinet stomatologic.

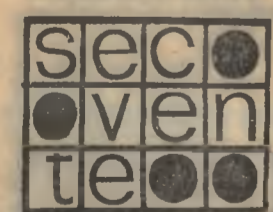
Aici s-au strins duminică, la sărbătoarea centenarului, dascăli și elevi din toate generațiile. Și, așa cum se cuvine la o asemenea sărbătoare, generile s-au îndreptat către eminenții dascăli care au slujit școala, către cei pe care i-a pregătit ea. Subliniind aceasta în cuvântul său, prof. Olimpia Covrig, directoarea școlii a amintit numele unor foști elevi cu care școala

se mîndrește, ca acad. Nicolae Ceaușescu, acad. Miron Nicolescu, președintele Academiei, artistul popularul Sică Alexandrescu, prof. univ. Al. Nicolescu, conf. univ. Radu Eugen și alții, precum și a unor foști instituitori, profesori și directori ai școlii ca Nicolae Birliba, Maria Bălișescu, Aurelia Lega, Gh. Stănescu și alții. Pline de căldură au răsunat emoționantele cuvinte ale septuagenarului Ștefan Iacobescu, fost elev al școlii și apoi instituitor, ale Virginiei Lupescu, fostă profesoară și directoare timp de 16 ani, ca și ale elevii Mariana Stroe.

Au luat cuvîntul la festivitate prof. univ. Mihai Rosianu, președintele Uniunii Sindicatelor din instituțiile de învățământ și cultură și prof. Maria Popescu, director în Ministerul Învățământului.

Telegrama adresată C. C. al P. C. R., tovarășului Nicolae Ceaușescu, a subliniat angajamentul întregului colectiv al școlii centenate de a munci cu perseverență, dragoste și pasiune pentru a instrui și educa noile generații în spiritul înaltelor tradiții morale, al dragostei și devotamentului nefermuriți față de patrie și partid.

AL VLADIMIR

INTILNIRE CU O LUME FERMECĂTOARE

Fără nimic din ceea ce îți poate deschide porțile ferate — stinci ce se bat cap în cap sau iarba flăcăilor — am pătruns într-o lume fermecătoare. Doar trecînd de la o filă la cealaltă a revistei pe care o am în față și care, ca o vrednică călăuză, mă poartă alături de toți colaboratorii ei pe plaiurile țării, prin epoci și întîmplări care au curs peste pămîntul românesc, prin intruchipări a ceea ce îți învîntă profesorii și manualele școlare și, îndeosebi, prin marea și bogată lume a emițiilor, bucuriilor și satisfacțiilor drumetice. Este vorba de revista „Hai la drumetie”, editată de cercul turistic de la

Școala generală nr. 86 din București și aparțină sub îndrumarea lui Nicolae Lambert, directorul adjunct al școlii, Irina Blejan, profesoară de istorie, Olga Prodan, profesoară de limba română, Maria Dediu, profesoară de geografie. În întregime scrisă de elevii din clasele V-VIII, ilustrată de ei cu desene, schițe, hărți, vignete și fotografii, revista — așa cum arată și titlul ei — izvorăște din drumetie și îndeamnă la drumetie.

Primele două numere au aprăzut la sfârșitul anului școlar trecut. Cel de al treilea număr l-a mai puțin de o lună de la începerea anului școlar; o lună de activitate febrilă — la măsina de scris, pe planșeta de desen și în laboratorul fotografic.

Întîlul grupaj al revistei este dedicat excursiei (au mită astăzi, în Școala generală nr. 86, traseul nr. 1) pe care 50 de „pitici volnici” au făcut-o timp de 9 zile, străbătînd 1650 de km cu autocarul, pe ruta: București — Valea Oltului — Sibiu — Alba Iulia — Cluj — Oradea (Băile Fe-

lix) — Brad — Deva — Huedoara — Sarmisegetusa — Petroșani — Orăștie — Sibiu — Rm. Vilcea — Novaci (peșterile Olteniei) — Horezu — Tg. Jiu — București. Cel de al doilea grupaj te atrage să-ți urmezi pe drumetii în împărăția apei, pelicanilor, pădurilor și stufului, pe o cale de aproape 600 km. străbătută în 6 zile cu trenul și vaporul, iar, traseul nr. 3 este prezentat ca o strămutare de 5 zile într-un vagon-dormitor, ca reședință pentru o invazie în soare, în nisip și în talazurile mării, prin muzele și vestigiile litorale, de la Mamaia pînă la Mangalia.

N-am fost cu „cercul turistic” pe cele trei trasee, n-am participat la pregătirea excursiilor, dar citind rîndurile semnate nu ca școlarii (Lăzărescu Daniela), ci ca autori (Daniela Lăzărescu) și urmate de fiecare dată de mențiunea „clasa a VI-a C” sau „clasa a VII-a D” sau — nu cel mai puțin! — a „VII-a C”.

Ca și celelalte două numere anterioare, revista nr. 3 apare cu mijloace locale sub îndrumarea unui comitet de redacție numărand 25 de elevi, cu un colectiv de aproape 60 de elevi desenatori și cu un număr aproape dublu de colaboratori. Ea se difuzează în 14 exemplare, dactilografiate și ilustrate. Fiecare filă, fiecare fotografie și, mai ales, fiecare desen, schiță, hartă, vignete sau titlu desenat se încrează de 14 ori cu aceeași atenție,

cu aceeași îngrijire, cu aceeași dăruire.

Am înfățișat, sumar, preocupările extracurriculare exprimate în paginile unui număr al unei publicații școlare convins că pledează în favoarea modului în care un mănunchi de profesori de la Școala generală nr. 86 din București, corelînd setea de cunoaștere a elevilor cu necesitatea rezervei lor în timpul liber, li orientează spre cunoașterea valorilor pămîntului și țării românești ocupîndu-le în același timp vacanțele cu o inteligență care le îmbogățește și le înobilizează spiritul.

COSTIN ȘTEFĂNESCU

PE STRADA. ATENȚIE SPORITĂ!

Respectarea legilor circulației constituie o obligație ce nu poate fi ignorată în nici unul din anotimpurile anului și în mod special în anotimpul de iarnă, cînd strada sau drumul devin

mal anevolos de străbătut. Iarna, și în special acum, în vacanță, fiecare școlar abia așteaptă joaca afară pentru care și-a pregătit săniulele, patinele sau schiurile. Fiește, nu trebuie să-ți împiedicăm să se joace afară. Dimpotrivă.

Dar în orice fel s-ar juca, copilul trebuie supravegheat cu atenție și îndrumat să se joace numai în locurile pe unde nu circulă mașini. Profesorii și educatorii au datoria să arate elevilor ce pericole constituie pentru ei „bătăliile” cu bulgări de zăpadă pe mijlocul drumului. Plăcerea de a patina, bunăoară, poate fi curmată dintr-o dată dacă, drept loc de patină, copilul neîndrumat sau ne supravegheat alege tocmă strada, pe care circulă autovehicule. Nu puțin sînt accidentele comise din această cauză.

Nu trebuie să uităm că un pericol evident îl constituie și ghețurile ce se formează pe trotuare sau pe lacuri, pe care copiii, le folosesc cu multă plăcere în joaca lor, ca și derdeluşurile ce se întrecetează sau se termină pe drumurile circulate. De asemenea, este cazul să stragem atenția copiilor că foarte rău fac cei care își agită săniule

țele de tramvale, autobuze sau troleibuze. În asemenea situații de cele mai multe ori sîntuți, împreună cu pasagerul ei, alung sub vehicul în momentul în care șoferul acționează sistemul de frînare.

Supravegherea exercitată de profesori sau educatori trebuie completată și cu aceea a familiei. Lipsa de răspundere a educatorilor și profesorilor, neglijența părinților, care au obligația să-și supravegheze în orice moment pe copil, la care se mai adaugă uneori și indiferența condamnabilă a unor cetățeni ce trec nepăsători pe lângă copiii care se joacă pe drumul public, sînt foarte grave. Copiii plătesc un scump tribut pentru neconștientizarea și nerespectarea legilor străzii, ajungînd victime ale accidentelor de circulație.

De aceea, înainte de a ura copiilor vacanță plăcută, nu trebuie să uităm că, pentru a-ți feri de accidente este necesar să le facem o educație rutieră complexă.

Lă. maș. I. FONOS
I. I. SERBANESCU

FINALA CAMPIONATULUI REPUBLICAN DE GIMNASTICĂ ARTISTICĂ

De curînd, în sala „Constructorilor” din Capitală s-a desfășurat finala campionatului republican de gimnastică artistică — fete.

Au participat echipele reprezentative ale regiunilor, ca și elevii și profesore de la școlile sportive din București, Brașov, Brăila, Galați, Ploiești și Tg. Mures.

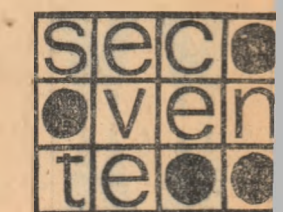
Intrecerile au prilejuit o trecere în revistă a tinerelor talente. Iată unele rezultate:

Categoria copii. Echipe — 1. Școala sportivă de elevi nr. 2 București; 2. Școala sportivă de elevi Brăila. Individual — 1. Mihaela Volintir; 2. Elena Radu; 3. Maria Frumosu (note de la Școala sportivă nr. 2 București). Categoria a II-a: Individual — 1. Iozefina Moldovan (I.C.F.); 2. Sandra David (Școala sportivă nr. 2 București). Categoria a III-a: Individual — 1. Carmen Bucacu; 2. Anca Ilie; 3. Rodica Pîinea (note de la Școala 2 sportivă nr. 2 București). Categoria I: Individual — 1. Victoria VII-

cu (Universitatea-București); 2. Mariana Jing (I.C.F.); 3. Mihaela Moldovan (I.C.F.). Categoriile maestre: 1-2 — Prof. An Motet (Școala sportivă „Vil torul”); Prof. Livia Gram (Liceul nr. 35 București); 3. Prof. Iulia Zachari (Școala sportivă nr. 2 București).

Intrecerea s-a desfășurat în bune condiții tehnice materiale. Se cuvine a menționa însă că popii arizarea ei a lăsat de d. it. Dacă în cursul după i miezi au mai fost prezen unii spectatori. Informa din „auzite”, în schimb d mineala n-au asistat dec oficialii. Credem că o con petiție de asemenea ave cursă ar fi trebuit să fie o noutăți mai larg.

T. I.

SUGESTII PENTRU O EDUCAȚIE UMANISTĂ

Cunoștințe care ajută să cunoști omul și să-l iubești. A înțelege natura și istoria cu ajutorul rațiunii și al inimii totodată.

De mai multe ori în istorie omul s-a uitat pe sine, s-a răfăcut în propriul „exces de barbarie” ori propriul „exces de civilizație”. Dar tot de atâtea ori omul s-a regăsit, s-a redescoperit. S-a înclinat spre sine, redevenind om, reintegrându-se în propria umanitate. Totdeauna, însă, pe o treaptă superioară, cucerită cu grele sacrificii. Asemenea momente ale regăsitului noi, istoricilor, le numim, cu un cuvânt creat în Renaștere, umanism. Ele poartă în sine mari posibilități de influență educativă pe care, ca profesori, sintem chemați să le valorificăm cât mai larg. Ne-am îngăduit, deci, unele sugestii.

Avem prilejul să facem educație în spiritul umanismului în orice lecție în care ne vădem dragostea de viață, lupta pentru progres, pentru umanitate. În orice lecție care tratează revoluțiile răsturnătoare de vechi orânduirii. Mă voi opri însă aici asupra lecțiilor care se referă la cultura omnirilor.

În predarea temei despre Renaștere, în bună parte, educația umanistă e implicită. Scopim totuși să nu-i grațiem dacă subliniem cîteva idei. De pildă, că pe Leonardo da Vinci îl interesa și fizica și arta culorii, și mecanica și taina frumuseții sculpturale, și tehnica zborului și surusul enigmatic al Giocondel. Adică acest mare artist se manifestă și ca un om de știință, și ca omul care studiază știința și arta, și chipul și inima umană, valoarea tuturor cîntecului în mare parte, a naturii. Nu detestă urfenia, dar n-o cultivă ca un obiect în sine și pentru sine, ci numai ca să releve, și mai elocvent, valoarea frumosului. Subliniem deci pluralitatea cunoștințelor, însușirea tuturor acestor categorii ale științei care-l ajută să cunoască omul și să-l iubească.

La Michelangelo remarcăm că e pluridotat pînă la urmă — sculptor, inginer, pictor, poet, muzicant. În arta lui, de o mare originalitate și de o profundă gândire, statul florentin se ridică împotriva oricărei dogme sau a oricărei tradiții transformată în dogmă și alunecată spre absurd. Artă lui, și înțelegătoare prin concepție, mișcare și aspirații, este, în același timp, un protest, o răsturnare a tuturor formelor anchiloze prin sfîntenie. Și el pune rațiunea mai presus de credință, de tradiția retrogradă. Artă lui este un protest urias, prin idee și prin realizare, împotriva ascetismului dezumanizant din evul mediu. Statuia lui David sau frescele Capelel Sixtine sînt și azi și vor fi etern o apoteoză a omului ca om, a vechii pămîntului, care merită a fi trăită, cu dururile și bucuriile, cu logica și absurdul ei.

Tot ce au realizat nou și genial oamenii Renașterii în știință, în artă, în construcții și în gândire, relevă superioritatea vieții active asupra vieții contemplative propovăduită de biserică. Și trebuie semnalat că acești mari creatori de știință și artă lucrează totuși în biserică și sub egida bisericii. Aici stă și marea lor originalitate: în-

truduc arta profană, realistă și savantă, care presupune studii, experiență, reflecție, cunoașterea proporțiilor matematice ale dimensiunilor arhitectonice, tocmai în altar, în instituția care le nega. Le persecuta. Leon Batista Alberti cultiva frumusețea cu o grijă impresionantă, dramatică am putea spune. Credea că, pentru artă, criteriul perfecțiunii este necesitatea, adică impresia precisă că opera de artă nu poate fi altceva decît ceea ce este. Recomanda artiștilor să lucreze în ideea că privitorul trebuie să aibă convingerea că nu se poate nici adăuga, nici suprima, nici schimba nimic fără a distruge, a denatura armonia ansamblului.

S-a făcut astfel o artă rațională, aproape toată de suflul omului, o artă umană. Dar orice formă artistică, aldona oricărei forme a vieții, se învechește, se dezactualizează, se dezumanizează prin uzură. În lecțiile despre arta barocă și stilul rococo vom remarcă iarăși apariția excesului de ornamentare, a încărcăturii decorative care obosește, care împiedică relevarea frumosului și a armoniei. Vînd să fie grandios, palatul regal din Versailles sau Ermitajul își depășesc intenția și complexesc, strîvesc omul. Despre creațe de om, aceste opere ca și piramidele sau Zigguratul caldeene se ridică parcă împotriva omului. Exercițiul un fel de proces de strivire. Poate așa se întîmplă și în zilele noastre, cu zgîrșite noi new-yorkize. Omului nu-i place să se simtă o biată furnică și nici să-și tingue nimenic în Cosmos.

Același lucru se petrece și cu romantismul, cu specificul literaturii sau plasticii lui. Apare ca un protest vehement împotriva clas-

cismului învechit, anchilozant, poționat în sterilitatea formelor goale. Descoperă „boala secolului”, marea sentimentalism și pesimismul. Dar romantismul se demodează repede și se depărtează de om.

Nu știm dacă se poate vorbi cu suficient efect despre un umanism al realismului în artă. Dar știm că arta populară, redescoperită la începutul secolului al XIX-lea, conține și reflecție o umanitate caldă, plină de fervoare, de fior vital, de pasiune pentru viață și creație. Toți cei care, în contemporaneitate, încep să rătească în ariditatea unor științenism îngust și antiuman ori să se închine unei tehnici de dragul tehnicii, toți cei care nu simt că uneori gîndirea matematică se urcă și se izolează într-un fel de castel de gheață, toți cei care fac din știință și tehnică un scop în sine și nu un mijloc de hrană fizică și morală a ființei umane, cu tot ce are nevoie pentru ca omul să nu-și piardă calitatea de om, toți aceștia se depărtează de umanism.

În lecțiile de istorie umanismul izvoarește din materialul predat și nu din teorie. Noi, ca profesori, avem rolul de a puncta, de a sublinia că nimic nu trebuie să lovească omul și să distruge umanitatea. Că, fiind măsura tuturor lucrurilor, omul nu trebuie să fetișizeze nimic ce-i subminează existența și umanitatea, că nu trebuie să fetișizeze nici propriile lui creații.

Se întîmplă ca în unele epoci, cum au fost cele ale scolasticității sau ale simbolismului, „a outrance” arta să se izoleze în trufie și absurd, să cultive grotescul, urtul, hidosul. Dar tot de atâtea ori în istorie s-a

impus cu necesitate procesul eliberării artei din izolarea solemnă și trufă în care se clustrea uneori. Am putea spune, dacă n-ar părea paradoxal, că turnurile de fildeş sînt necesare și constituie anume în istorie pentru a fi dărmate, așa după cum oglinda lacului în care se privește Narcis cu adorație trebuie spartă cu bolovanii realității, pentru ca cei care se adoră pe sine să vadă că există și alți oameni, mai deplini și mai splendoroz decât adonisicele plăzmuiri.

Umanism înseamnă a înțelege natura, știința, viața și istoria cu ajutorul rațiunii. Dar excesul de rațiune poate înăbuși stîmbele de afectivitate necesar și naturii, și științei, și vieții, și istoriei. Viața și istoria trebuie înțelese și cu ajutorul inimii. Să-i ajutăm deci pe tineri să înțeleagă valoarea umanismului renascentist, clasic, romantic, realist, să înțeleagă umanismul epocii noastre socialiste. Să-i ferim a se îmbolnăvi de vidul inimii, de stîrpicune morală. Admirînd mașina, robotul și butonul luminii electrice, să nu-și uite patria și poporul, contemporanii și strămoșii, rațiunea și sentimentele.

Toate cuceririle tehnice trebuie să fie stăpînite de om și nu să-l stăpînească pe om. În prima ipostază avem de a face cu un umanism contemporan, cu o mare biruință a revoluției tehnico-științifice. În cea de a doua cu o regresivă dezumanizare. Să-i învățăm deci pe tineri să repudieze dezumanizarea, să iubească munca, idealul, demnitatea umană.

DUMITRU ALMAȘ

Una dintre îndeletnicirile extrașcolare preferate ale elevilor Școlii generale nr. 155 din Capitală: alcătuirea albumelor istorico-geografice

ENTUZIAȘTII

(Urmare din pag. 1)

Școala generală nr. 4, au ieșit adevărate opere de artă. Mă gîndesc la transferul acestor deprinderi în activitatea adultului de mine și fericele clipe care au inspirat aceste îndeletniciri în anii copilăriei. E de mirare că mulți elevi care erau slabi la învățătură sau nedisciplinai s-au îndreptat tre-cînd prin școala acestui meșter? La aceeași școală, cercul de arte plastice a încetățenit tradiția unor expoziții personale periodice ale „artiștilor” marcanți. Există preocuparea meritorie de a urmări tractoria creșterii talenților.

Într-o seară de toamnă tîrzie, la cancelaria Școlii generale nr. 1 a aceluiași oraș am avut o tresărire. Se făcea că mi-a ieșit în cale Brăncuși. Figura aproape aoidă, sobrietatea și modestia omului cu preocupări profunde, lată ce a suprapus chipul profesorului Constantin Cotruță imaginii marelui gorgan de la Hobița. Deși pensionar, fiind unul dintre pasionații pedagogi ai timpului liber, el conduce două cercuri prospere: unul de fizică și altul de filatelie. Alegerea unor teme interesante, antrenarea

fiecărui copil în experiențe variate, discuții pe marginea emisiunilor filatelice au îndreptat întreg aflixul copiilor spre cercurile amintite.

În Craiova am poposit la Casa pionierilor, între superbe dantele în lemn ale cercului de sculptură condus de tovarășul Nicolae Cojocaru. Numai pe zidurile de piatră ale Trei lerarilor am mai văzut atîta măiestrie pe fiecare centimetru pătrat. Măsuțe, scaune, cuiere, tăvi, casete etc. sînt încrustate cu o migală și cu simț al frumosului care pot oricînd prileji îndemnuri și modele pentru produsele noastre de artizanat.

La Școala generală nr. 9 din orașul Banilor își desfășoară activitatea cercul de artă plastică al tineretului profesoare Ana Curcă. „Copiii se fîn de mine zăua întreaga, încît dacă ar fi după ei, tot timpul liber și l-ar petrece în atelier”. Iată o mărturisire a cărei chete o aflăm la fața locului. Atelierul concurează cu orice cooperativă de artizanat. Aci se desenează, se pictează și se sculptează, se gravează în aramă, în mase plastice și în lemn.

Un scurt popas în Școala generală nr. 21 din Craiova ne pune

la curent cu faptul că cercurile de pionieri și școlari încep de la subșol și urcă în spirală pînă la ultimul etaj. În dreptul fiecărui palier, ca o fereastră deschisă spre activitatea unui cerc, se înfățișează o gazetă-program, care popularizează activitățile celor 10 cercuri ale școlii. La chimie, de exemplu, se fac experiențe atrăgătoare, care evocă alchimia: nînsoare în laborator, gheața care arde, vulcanul colorat, oțelul care plutește, oul cu reacție etc.

În incinta colegiului „Nicolae Bălcescu” te întîmpină o galerie de mari flori ale științei și culturii noastre, foști elevi ai vechiului liceu craiovean. Conducerea s-a îngrijit ca într-o expoziție permanentă să strîngă numeroase documente care atestă strădania înainteașilor. Cercul de corespondenți și colecționari din rîndul pionierilor se înscrie deci pe linia cultivării respectului pentru valorile naționale.

„N-ai auzit d-un fîan, d-un hăduc de craiovean?” este titlul unei minunate culegeri de balade vechi din raionul Corabia. Pe autoare, profesoara Angela Dumitrescu din Vădăștrița, am surprins-o audiînd

cu elevii cîteva din cele peste o mie de înregistrări pe bandă de magnetofon, realizate în casele bătrînilor semnați de copii, cu o pasiune care nu e mai prejos de căutările cronicarilor noștri în vechile documente. În urma publicării unor culegeri prin revistele pentru copii, primeasa folclorică a început să primească corespondențe de la cititori. O pionieră, considerînd-o colegă, îi scrie: „Dragă Angelica, mi-a plăcut ce-ai publicat și-ți doresc succes la învățătură. În ce clasă ești?”. Îi răspundem noi: în clasa descărilor de elită.

La Școala generală nr. 3 din Corabia își desfășoară activitatea un cerc de chimiști amatori, care a cultivat în rîndul membrilor lui profunde pasiuni pentru acest domeniu. Cum să nu admiri stilul muncii care a determinat pe elevul Vasile Stancu din clasa a VII-a să solicite profesoarei Adriana Bîja ca de ziua lui să-i dăruie o încrețită ședimț de cerc, pe care a onorat-o cu experiențe pregătite în laboratorul său de acasă?

La Orlea, lângă Corabia, după fiecare ploie, de sub nisip se ivesc monedele romane, ca ciupercele. Așa s-a născut secția numismatică a muzeului local, condus de

profesorul emerit Constantin Iliescu.

Peste tot undă pasiunea și-a deschis aripile, copiii au căzut în mrejele ei cu toată dăruirea. Sînt siguri că în drumul meu am înregistrat prea puține din multele repere prețioase existente pe tărîmul activității extrașcolare. Imi stăruie însă în minte, ca o scuză, o imagine desprinsă în preajma Durnării, pe nisipurile de la Dăbuleni. Aci, omul s-a luptat din greu cu solul cînd a plantat vița-de-vie. Sănturi adînci au îndepărtat nisipul pînă cînd strava mlădă și a dat de pămînt roditor. Prin înmulțire vegetativă, de la an la an, firul inițial a proliferat în zeci de mlădîțe, de-a lungul hotarului, incit nu se mai știe care e firul de început și care e rădăcina primară.

Așa se întîmplă și în ogorul activităților educative. Ideile valoroase prind rădăcini în multe locuri, se dezvoltă și, cînd adîncesc, ele reprezintă o verigă dintr-un colier de nestemate ale muncii pedagogice. O viață și puțină și un drum e prea scurt spre a bate porțile tuturor entuziaștilor. Fie ca exemplul lor să rodească la fel ca vița de la Dăbuleni.

CONTRATIMP...

Atît programa cît și manualele de muzică pentru clasele V—VIII poartă pe copertă aceeași dată — 1967. Ambele s-au aflat, în ultimă instanță, în grija aceluiași for. Ar trebui deci să existe între ele o deplină concordanță. Dar cînd compar manualele cu programa ai impresia că cei care le-au alcătuit n-au stat niciodată serios la sfat.

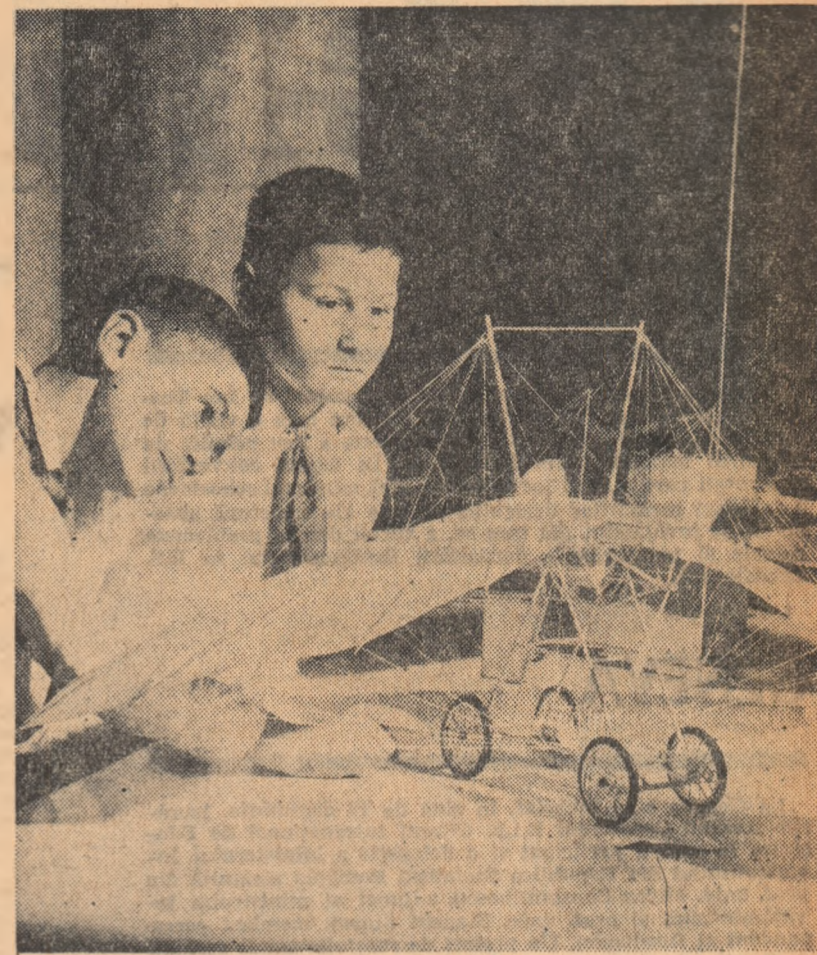
Dar să pornim cu exemplele de la clasa a V-a. Pentru a preda capitolul „Măsurile de 2, 3 și 4 timpi”, prevăzut în programă, profesorul ar trebui să dea elevilor următoarele indicații: citiți mai înțiti la paginile 17—20, treceți apoi la paginile 29—30, săriți în continuare la 48—50, încă un salt la 73, apoi la 74 și 76. Așa dar, un capitol unitar din programă e presărat în manual în 6 (șase) locuri!

La clasa a VI-a, conform programelor, studiul trebuie să înceapă cu predarea semnelor de alterație, dar în manual acestea se află abia la jumătate. Asta e una la mîna. Două la mîna. „Sincopa” și „Contratimpul”, cerute de programă, nu există de loc în manual. Trei la mîna, oamele fa major și re major, pentru care programa clasei a VI-a prevede 5 ore de predare, nu există în manualul pentru clasa respectivă, ci în manualul clasei a VII-a.

La clasa a VII-a programa prevede ca în primele două ore să se recapituleze sincopa și contratimpul. Dar acestea nu s-au studiat deloc anul trecut în clasa a VI-a și se găsesc în manualul de clasa a VII-a, cam pe la jumătate.

Această programă omite complet capitolul important „Durata și măsurii”, existent în manual. De asemenea, nu pomeneste nimic despre capitolul „Intervale”, aflat însă în manual. Am putea amplifica mult lista neconcordanțelor, dar socotim că exemplele prezentate sînt concludente. Ce se face însă profesorilor care trebuie să predea în asemenea condiții?

Prof. MARIN BRĂNARU

Construcții în cercul de aeromodellism

Monografiile — instrument științific de sociologie a învățămîntului

Este un vechi și foarte bun obicei al școlilor ca la diverse aniversări, în special cu prilejul centenarilor, să publice cîte o monografie, cuprînzînd istoricul școlii, activitatea și rezultatele obținute. Istoricul școlilor, de cele mai dese ori, constituie o foarte utilă contribuție la problema istoriei generale a învățămîntului din țara noastră, avînd deci o valoare și un interes științific care nu poate fi tăgăduit.

Dar „monografiile” au și alt rost, de data aceasta cultural-pedagogic, căruia se cuvine să-i acordăm o deosebită atenție. Este vorba de a face astfel ca foștii profesori și foștii elevi ai școlii să rămîna legați de școala lor chiar după ce au încetat de a lucra sau învia acolo. Cîrăuță îndoaie fraza despre școala care rămîne o „alma mater” pentru toți cei ce au făcut cîndva parte din ea. Această frază trebuie să fie transformată în realitate. Monografiile școlare sînt un mijloc care poate fi folosit în acest scop, în măsura în care le redactăm așa încît să trezească, în toți foștii elevi ai școlii, sentimentul nu numai de recunoștință, ci și cel al datoriei de a participa în continuare la dezvoltarea și Participarea la viața școlii a celor care învia foștii elevi care pot servi ca exemplu profesional și cetățenesc crează un rodnic spirit de solidaritate între generațiile succesive. Generațiile mature, intrate în viața socială, se cade să se simtă solidare cu generațiile ce le urmează pe drumul pe care ele însule au mers, să-și dea aportul atît material cît și, mai ales, moral, la continuarea îmbunătățirii a procesului de învățămînt, să desăvîșească în cadrul școlii munca științifică și pedagogică.

Sînt desigur interesante întîlnirile, la anume intervale de timp, a cîte unei promoții mai vechi. Dar încă mai utile sînt întîlnirile permanente între foștii și actualii elevi, foștii și actualii profesori, făcute în scopul unei acțiuni pedagogice continue. Gîndul că școala trebuie să aibă în contact cu foștii săi elevi care însă și un alt înțeles, care e legat direct de problema monografiilor.

Școlile își dovedesc utilitatea prin pregătirea pe care o dă elevilor săi. Această pregătire nu se constată numai prin notele de absolvire finală pe care le primesc elevii la examen, ci mai ales prin examenul cel mare al vieții. O școală își poate controla eficiența urmîrindu-și elevii în viața lor de după terminarea școlii, țînd contact cu ei, analizînd dacă l-a format în așa fel încît să poată face față, în condiții optime, îndatoririlor lor sociale.

Monografiile școlare ar putea fi deci nu numai un prilej de reconstruire istorică a ceea ce a fost școala pe vremuri, ci și o unealtă

științifică de sociologie a învățămîntului, cînd de control al eficienței muncii școlare și, deci, de continuă îmbunătățire a procesului de învățămînt, de continuă adaptare la nevoile reale ale vieții. Aceasta înseamnă că în cadrul școlii sînt de pus la cale o serie de cercetări sociologice, cîte una de fiecare „cohortă” de elevi care ies din școală, țînd contactul, fizic și corespondențial, cu ei, urmîrindu-le cariera, situația socială și profesională. S-ar strînge astfel, an de an, un material informațiv de primă mîna, util în munca de cercetare și a școlii și, mai ales, un material gata pregătît pentru monografiile care se publică la anume aniversări.

A reconstruirea istoricului unei școli după o sută de ani, pe baza unui material documentar întîmplător păstrat în arhive, todeauna extrem de lacunar, este o operație grea și nu todeauna satisfăcătoare. Cu totul alta ar fi situația dacă, an de an, școala s-ar gîndi să pregătească materialul pentru viitoare monografii.

Experiența oricărui „colecționar” ne poate face să înțelegem rîst bine care e tehnica de urmat. Un filatelist nu se mărginește să caute timbre vechi, greu de găsit, ci are grijă să le stîngă pe măsură ce apar. Proaspăt ieșite, aceste timbre nu au cine știe ce valoare: le poate oricine cumpăra, de la orice dealer. Dar, peste cîteva timp, cererea lor completă capătă o valoare cu totul deosebită, tocmai prin faptul că este o colecție completă. Așadar colecțiile bune nu se „constituie”, ci se „constituie” cu răbdare, zi de zi, nu pentru ziua de azi, ci pentru viitor.

Dacă toate școlile ar avea grijă să strîngă an de an, într-o croncă permanentă a școlii, tot materialul necesar pentru viitoare monografii și, mai ales, dacă aceste colecții de informații ar fi nu numai descrieri de fapte, ci și analize științifice asupra mersului învățămîntului și a eficienței sale, adică lucrări de sociologie critică a învățămîntului, atunci monografiile școlare ar avea un rost mai amplu decît cel festiv, comemorativ: ar deveni „operaționale”, ar constitui o unealtă de lucru pedagogic destul de eficace, utilă nu numai la rare intervale de timp, ci periodic, la răgazuri mai scurte, de zece și chiar cinci ani. Autocontrolul pe care o școală îl poate realiza prin anchetele de sociologie a învățămîntului reprezintă azi o tehnică de lucru destul de bine pusă la punct pentru ca școlile să înceapă a se gîndi la modalitățile de a o folosi.

De aceea, dacă este îmbucurătoare apariția monografiilor școlare, încă mai îmbucurătoare este pilda pe care cu și început unele școli a o da prin efectuarea unor cercetări de sociologie școlară, contribuții științifice valoroase pentru adevărate monografii viitoare. Și în această privință, Laboratorul de sociologie a învățămîntului, organizat de către Ministerul Învățămîntului, poate da, oricărui școli o doroste, îndrumările necesare.

Prof. univ. dr. HENRI M. STAHL

Mediologie

PRAGA

Delegația de activiști ai C.C. al P.C.R., condusă de Ion Teoreanu, șef de secție la C.C. al P.C.R., care face o vizită de schimb de experiență în R.S. Cehoslovacă, a fost primită de ministrul învățământului Jiri Hajek. În cursul convorbirii prietenești care a avut loc cu acest prilej, ministrul cehoslovac a înfățișat membrilor delegației aspecte ale structurii sistemului de învățământ din țara sa, a vorbit despre problemele actuale și perspectivele dezvoltării învățământului în R.S. Cehoslovacă.

GENEVA

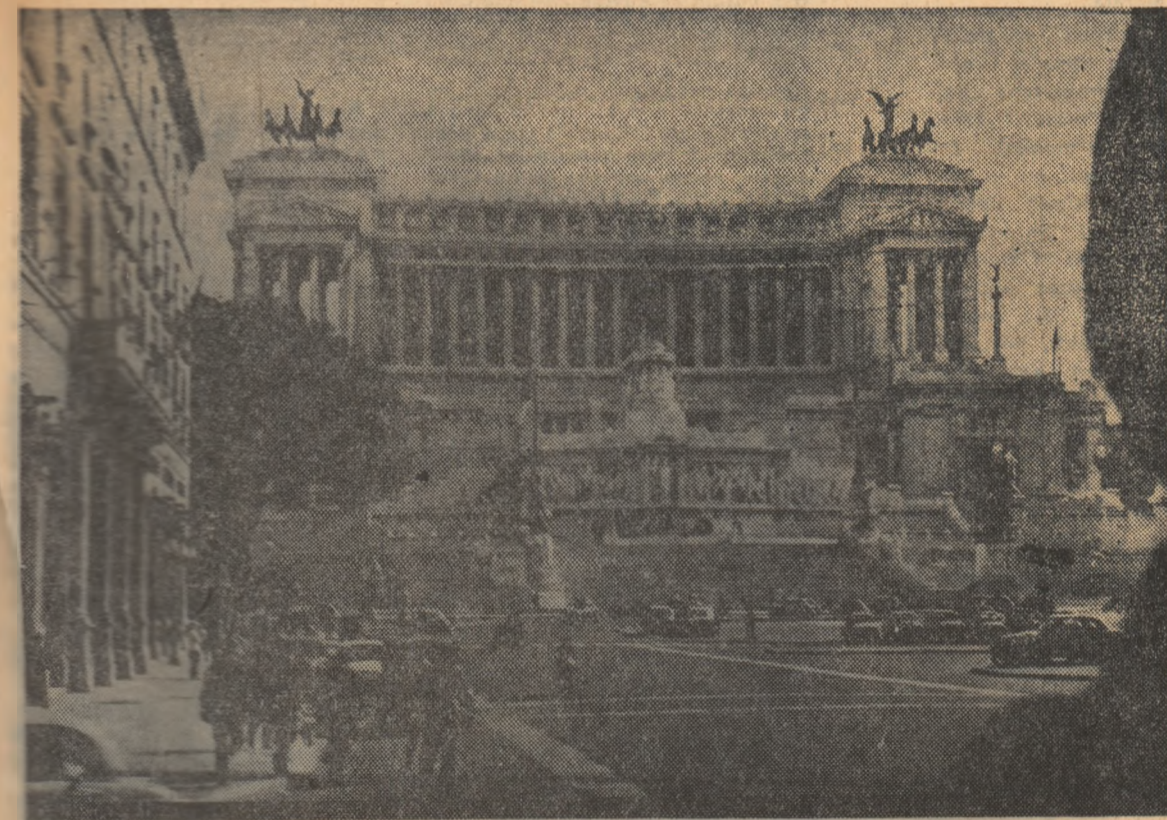
La Geneva s-au încheiat, în ziua de 16 decembrie, lucrările sesiunii Consiliului B.I.E. (Biroul Internațional de Educație), la care a participat și o delegație a Ministerului Învățământului din Republica Socialistă România alcătuită din prof. univ. Miron Constantinescu, adjunct al ministrului învățământului, și prof. univ. Stanciu Stoian, membru corespondent al Academiei. Un proiect de rezoluție supus sesiunii de Anglia, Franța, România, U.R.S.S. și alte țări a fost adoptat cu 44 de voturi. Rezoluția stabilește că B.I.E. va adera la U.N.E.S.C.O., în cadrul căreia își va păstra o autonomie funcțională.

ROMA

La Muzeul artelor și tradițiilor populare din Roma s-a deschis recent o expoziție de desene și picturi realizate de elevi români. Organizată de către Institutul pedagogic din Roma și de Asociația italiană pentru relațiile culturale cu România, expoziția prezintă 120 de lucrări în alb-negru și în culori. La deschiderea expoziției au participat reprezentanți ai Ministerului Instrucțiunii Publice al Italiei, profesori, directori ai unor muzee de artă, elevi. A fost de asemenea prezent de Ion Radu, însoțit de afaceri ad-interim al României în Roma. În cuvântul inaugural, prof. Luigi Volpicelli, directorul Institutului pedagogic din Roma, a subliniat că lucrările realizate de elevii români se remarcă printr-o deosebită bogăție și varietate. Vincenzo Recchio a ținut o conferință consacrată folclorului românesc.

VARȘOVIA

Nu de mult a avut loc la Varșovia o conferință cu tema „Criterii de apreciere a educației fizice a tineretului școlar”. La lucrările conferinței au luat parte oameni de știință și specialiști în domeniul educației fizice din Bulgaria, Cehoslovacia, Iugoslavia, Polonia, România, R. D. Germană, Ungaria și Uniunea Sovietică. Dezbaterile, la care au participat psihologi, biologi, fiziologi, antropologi, medici, profesori de educație fizică etc., au subliniat necesitatea unor criterii cât mai judicioase de apreciere a educației fizice a elevilor pentru a cunoaște eficiența programelor și a metodelor de predare, precum și potențialul fizic al tineretului, astfel încât conținutul și metoda educației fizice să răspundă cerințelor societății socialiste. Ultimele prin însemnătatea problemei dezbătute și schimbul de experiență și păreri pe care l-a prilejuit, conferința a contribuit la crearea premizelor necesare pentru rezolvarea problemei, pe baze științifice, a problemei puse în discuție.

În piața Veneția din Roma

Televiziunea școlară

în Italia

Specialiștii italieni în pedagogie, ca și personalul didactic din școlile Italiei, sînt preocupați de problemele organizării și conținutului emisiunilor școlare de televiziune. S-a creat un centru autonom de televiziune școlară — „Telescuola” — care transmite cursuri pentru elevii școlilor secundare și pentru adulții, emisiuni științifice de nivel preuniversitar, emisiuni de informare științifică curentă pentru personalul didactic, precum și emisiuni de orientare profesională.

Primele emisiuni ale centrului s-au aflat în strînsă legătură cu necesitățile învățămîntului secundar de gradul I, ca urmare a creșterii rapide a populației școlare și a generalizării școlii obligatorii cu durata de 8 ani (școala medie statală), instituită prin lege la sfîrșitul anului 1962. Un rol deosebit de important l-au avut în această privință cursurile organizate după programele școlilor secundare de gradul I (corespunzînd claselor VI-VIII ale școlilor noastre generale). Ele au avut scopul de a da elevilor din localitățile mici, în care nu funcționau asemenea școli, posibilitatea de a le urma prin intermediul televiziunii. Ajunge să spunem, pentru a ilustra rolul cursurilor respective, că în anul școlar 1962-1963 (primul an în care s-a trecut la generalizarea școlii medii statale), din circa 8.000 de comune, aproape 3.700 nu aveau școli secundare de gradul I.

Lețiile (aproximativ 14-15 pe zi, pentru toate cele trei clase ale școlii medii statale) au fost transmise zilnic, conform unui orar care alterna perioade de vizionare cu perioade destinate repetării cunoștințelor. Respectîndu-se cerințele didacticei, s-au folosit larg mijloacele demonstrative (grafice, fotografii, obiecte, material muzeistic, animale și plante etc), astfel ca lețiile să aibă un caracter viu, interesant și sugestiv. În studio profesorii lucrau cu o grupă de 6 elevi, pe cit posibil de vîrste la nivelul elevilor cărora le erau destinate emisiunile, urmînd crearea ambianței unei săli de clasă, obișnuite și verificînd, totodată, gradul de înțelegere și asimilare a materiei predate. Pentru recepționarea lețiilor, în diferite sate și comune s-au constituit grupe de copii — „Postul de ascultare de telescuola” — cărora li s-au afectat săli de vizionare dotate cu aparatele necesare. Ministerul Instrucțiunii Publice a asigurat, cite doi profesori la fiecare post, care să-i supravegheze pe elevi

în timpul emisiunilor și să-i sprijine în înțelegerea și fixarea cunoștințelor transmise. Profesorii primeau periodic îndrumări elaborate de specialiștii centrului de televiziune școlară. Elevilor li s-au pus la dispoziție broșuri, care cuprindeau în rezumat conținutul lețiilor. După audierea lețiilor televizate, elevii se puteau prezenta la examene pentru promovarea claselor.

Ca urmare a extinderii rețelei școlilor medii de stat și ca o consecință a reducerii corespunzătoare a posturilor de tele-recepție școlară, începînd din acest an școlar a fost pregătit și introdus un nou sistem de televiziune școlară. În locul emisiunilor cu funcție „substitutivă”, adresate elevilor din localitățile în care nu există școli medii de stat, „Telescuola” transmite acum, pentru elevii din toate școlile, emisiuni în serie, programate în fiecare dimineață, avînd funcție „integrativă” (de completare și adîncire a cunoștințelor predate în școală). Aceste emisiuni, care se transmit pentru aproape toate obiectele de învățămînt și pentru care au fost elaborate planuri și programe speciale, cuprind informații verbale concise, însoțite de numeroase experiențe, aplicații practice, ilustrații, documente și alte materiale care nu se pot afla la dispoziția fiecărei școli (manuscrise, ediții rare, tablouri și lucrări originale, piese și obiecte de muzeu, monumente istorice prezente în direct etc.). Pentru ca profesorii și directorii de școli să cunoască dinainte conținutul emisiunilor, școlile primesc lunar buletine cuprînzînd rezumatele acestora, sugestii asupra modului cum trebuie urmărite și date bibliografice pentru profesori și elevi. Pentru acest an școlar s-au prevăzut 400 de emisiuni (200 pentru elevii din învățămîntul secundar de gradul I și 200 pentru cei din învățămîntul secundar de gradul II). Fiecare lecție durează 27 de minute.

Pentru elevii din școlile secundare de gradul II (licee) se transmit și emisiuni științifice de nivel preuniversitar. Așa este de exemplu emisiunea „Ale școlii della scienza” („În pragul științei”). Scopul acestor emisiuni este de studiu în domeniul matematicii, fizicii și chimiei, ca și o privire asupra succeselor obținute în aceste ramuri ale științei. Emisiunile, care se transmit de două ori pe săptămînă, stîrnesc un interes deosebit nu numai în rîndurile elevilor, ci și ale unor categorii de adulți.

Începînd din anul 1963, Ministerul Instrucțiunii Publice a organizat, pentru cadrele didactice chemate să aplice reforma privind școala medie statală, o serie de emisiuni săptămînale pe teme de pedagogie, psihologie, psihologia copilului, sociologie și didactică generală. Aceste emisiuni, intitulată „La nuova scuola media”, au forma unor conversații desfășurate sub conducerea unor profesori universitari care au făcut importante cercetări în domeniile respective.

Un rol important l-au avut și li au în prezent emisiunile de orientare profesională „Il tuo domani” (Viitorul tău). Conținutul acestor emisiuni, care se transmit o dată pe săptămînă sub forma unor consultații menite să-l ajute pe elevi în orientarea lor școlară și profesională, este orientat în trei direcții principale: cunoașterea caracteristicilor diferitelor grade și tipuri de învățămînt, cunoașterea diferitelor profesii și sprijinirea elevilor în descoperirea propriilor aptitudini și înclinații.

Activitatea de ansamblu a televiziunii școlare este condusă de un comitet mixt, format din reprezentanți ai Ministerului Instrucțiunii Publice și Radioteleviziunii. Toate emisiunile sînt controlate din punct de vedere științific și didactic de Ministerul Instrucțiunii Publice.

ȘTEFAN COSTEA
director în Ministerul
Învățămîntului

PENTRU SERBĂRILE VACANȚEI

Drag pămînt românesc

Versuri: EUGEN MIREA

Muzica: TEMISTOCLE POPA

Scîdat în raze de soare,
O, patrie, pămînt iubit,
Ești darul fărî de pereche,
Ce din străbuni te-am moștenit!

Din visul drag de libertate,
Din sînge de eroi vărsat,
Din brațe tari, neobosite,
Prin veacuri tu te-ai îndîl!

Refren:

Drag pămînt românesc,
Pentru tine-mi bate-n
piept inima!
Scump ogor strămoșesc,
Mindru sînt că tu ești
Patria mea!

Refren...

Noi, pionierii României,
Pe drumuri largi ce se deschid
Ți-am scris file noi de glorie,
Sub steagul marelui partid!
Refren...

Plugușorul

Aho, aho, copii și frați,
Stați puțin și m-ascultați
C-am pornit cu plugușorul
Să-l auză-ntr'eg poporul!
Dar nu vrem, ca în alți ani,
Să urmă doar cu plavani,
Că avem mindria noastră,
Mindrie pionierească.
Hai, pocniți din bice, măi!
Hai, hai!

Peste strămoșescul lut
Multă vreme a trecut,
Multe vinturi au băut;
Dar, văleat după văleat,
Plugușorul l-am păstrat!
După cum pōstrăm, știți bine,
Craiu! ce din veac ne vine,
Hara, daina românească
Și balada haiducească,
Strău! însorit cu flori,
Seara-n clăci și sezători,
Basmele cu feți trușoși
Plăsmuite de strămoși,
Faptele de vitejie
Pildă nouă să ne fie!
Trageți roată, măi flăcăi,
Sunăți, măi!

Iarna-i grea, omătul mare,
Semne bune anul are;
Cu spicul cît vrebă
Unduind ca trestia;
S-crată semne, bădie,
De belșug și bucurie,
Pentru-ai fărîi viitor,
Sub plugul tras de tractoare
Va rodi grîul de soare.
Va plesniți din bice, măi,
Hai, hai!

Anul nou care răsare
Să vină cu zestre mare
Să vină cu sănătate
Și cu case-nbelșugate,
Să vină cu note mari
În carnete la școlari,
Să vină, la-nvățători,
Cu școlari ascultători
Și la carte silitori,
Să vină pe la părinți
Cu copii harnici, cuminți.
Hai pocniți din bici, flăcăi,
Hai, hai!

Pentru scumpa noastră țară,
Mindră ca un lan de vară,
Pentru tot ce-a făurit
Ăst popor nebiruit
Sub lumina ta, partid;
Pentru fabrici și uzine
Ce ne-asteaptă meșteri, mîine,
Pentru școală, mindră treaptă
Către anii ce ne-asteaptă,
Pentru noi laboratoare,
Pentru taberele-n care
Ne cheamă vacanța mare,
Pentru-a noastră viașie,
Pentru joc și drumejie,
Pentru roșia cravată
Ce de patrie ni-i dată,
Faceți să răsune-n văi
Cîmchete de zurgălăi!

Cîmchete de veselie,
Pentru anul ce-o să fie!
Să crească belșug în țară
Cîtă floare-n primăvară
Și frunză în cîrîng la vară;
Săndăte și bucate
Cîte fete sprîncenate,
Note bune — cîte stele,
Cît vădzuș cu rîndunele,
Cîte picături de rouă
Pe fire de iarbă nouă,
Note bune, voie bună
Țării împletind cunună.
Învățăm cu mici cu mari
Să-i fim țării tîdurari,
Mindră să ne fie viața
Ca soarele dimineața,
Pocniți din bice, firtați,
Plugușoru să-l mînați
Faceți să răsune-n văi
Cîmchete de zurgălăi!
Cîmchete de veselie,
Pentru anul ce-o să fie!

Hai, dați chîot băietani,
La anul și la mulți ani!

Moderato maestoso

CEL MAI DE PREȚ DAR
PENTRU COPILUL IUBIT
ESTE O JUCĂRIE

Începînd din Ianuarie 1968
va apărea lunar

„Educația pionierească”

REVISTĂ A
CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI
PIONIERILOR

Revista se adresează comandanților de unități și detașamente, profesorilor conducători de cercuri, tuturor celor ce lucrează cu pionierii.

Prețul unui exemplar — 3 lei. Abonamentul pe 3 luni — 9 lei; pe 6 luni — 18 lei; pe un an — 36 de lei.

Abonamentele se fac la oficiile P.T.T.R. și factorii poștali. Adresa redacției — București, Piața Științei nr. 1, raionul 30 Decembrie.

Întreprinderea Industrială Rațională Sibiu

Strada Abatprului Nr. 2, tel. 13797

Livrează pe bază de comandă:

- Saltele cu scamă lînă.
- Perne cu scamă lînă.
- Jaluzele pentru ferestre din material plastic.
- Jaluzele pentru ferestre cu sîrmă lemn (pentru rulouri).
- Riloge pentru ferestre, cu cîrîng din material plastic, care nu fac zgomot la manipularea perdelor.